

ג' ר"ט פרק ב מהלכות
קריאת שמע ד' פרקות
ט"ו וכתבא קמא
ה' ספר ארחות חיים
לדעת הירושלמי

שַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה

[illegible]

המוציא את הנחיד, אבל נחיד המוציא את הנכדים או נחיד המוציא את הנש
מסתברא שכלשיתסלם הנאס, אם ציון לא עבר זמן ק"ש מנחב לנחור ולקרוה, **ו**
לנחור ולקרוה ק"ש פיון שפכר, נצא י"ח כשהציון זמן ק"ש בנחור, ובאנח
בליח במשחו ש"א לו לשל נציו ולכרן יטרה הנכח בלבו ולשמה, ש"י. (וב)

שאר הלכה

לשון ה'ינו הלשון שמדברים באותו מקום. ולפי זה מדע לנכון דמה שכתבנו במשנה
השנייה דענין יחסי לזכרון דהם הלשון דהם האנו מוסיף מה שאנו המדינה

[illegible][illegible][illegible]

דמי. וכיון דכל הראשונים חולקין צליקים, להכי קתמו הטורשילתן צירוף דל
קומתיה, וכן מתב ס"ח ואלתה רבה והוא פשוט. ומכיון אדם ראיתי שכתב, דל
שחרה התרבה כלבו צירוף עיניו: ועלציות דעתי, בנרפתה קשיון בנודא יחזור ויבגד¹²
ואפילו משארי ברכות, הסומך על כל הראשונים ללשיל בנודא לא חסד: *
למשתכח. וכו'. וכן דינא לא בן אדם לענין קיראת ששע, דהוא חסד לענין תפל
והשן תכרות, ממכבאר במלמדי רבנו יונה וימששם שם מלשנו דמדינא אי
יוצא בתפלה בהרהור, ועין לקמן בסיוס קא דמגן אברותי שעי' קטן פ' (118). ול.

דָּרָא אַם תִּקְרֹם אֵינוֹ נָקִי, דְּהוּא הִדִּין אֶם הוּא בְּעֶצְמוֹ אֵינוֹ נָקִי לְדַמְרֵי
שָׁעָה בְּדִינֵי בִּשְׁמוֹת הַמַּכְבִּים, דָּאם הִיז נָרִי אֶז שָׂאָר מִקְדוּשֵׁי מִצְוֹת מִשְׁנֵי
מִשָּׁה, בְּנוּי אִפְלוּ הִתְהוּר וְהִתְהוּרָא^(*), בְּן קָמָה בְּעִיר־מִדְבָּר לְקֶטֶן וְהוּא מִשְׁנֵי
וְנִרְאָה לִי חֶלֶק נֶאֱמָר אֵל יוֹדֵעַ בְּנוּי שְׁמֵתִי, אֲבָל בְּסֵפֶךָ אֲפָשֶׁר יִדַּשׁ לְסֹמֶךְ וְלִי
בִּסְמִין קָמָה שְׂעִיר הָ, עֵינִי שָׁם; אֲךָ יֵשׁ לְחֻזּוֹת, דָּשֵׁם רַק לְעֵינִי דִּיבְרָה; וּמִכָּל מִקְדָּשׁ
יִבְנוּ. עֵינִי בְּמִשְׁנֵה בִּרְיָה בְּמִשְׁנֵה לְעֵינִי הַשְׁתָּה בְּמִסְרִי שִׁשְׁלָא פִדְדִּי וְהוּא,
(*) ה"ג אָמַם עֵינִי בִּסְמִין תִּרְצֵי שְׂעִיר שֶׁ לְמִאֲרָה לֹא מִשְׁעֵה דְּבִרְיָה, וְאִילֵּי דְּבִמְלָן

(ח) אֵלֶּיָּהּ רָבָה וּפְרִי-מַגְדִּים:

(ח) אֵלֶּיָּהּ רָבָה וּפְרִי-מַגְדִּים: